Mizah

DİL MEKTEBİ

Milli Eğritim Bakanlığından tebliğ edilmiştir:

14 senelik tecrübe faaliyeti sırasında İstanbul muhtar Üniversitesine bağlı yabancı diller mektebinin bu mektepten mezun olmadıkça üniversiteyi bitirmiş sayılamıyacakları halde, üniversite talebesine doğru dürüst bir yabancı dil öğretimine yararlı olmadığı nihayet anlaşıldığından mezkûr okulun kaldırılması cihetine gidilerek oradan geçinen bir çok profesör ve lektör ve sairenin açıkta kalıp Bakanlığımızın başına belâ kesilmelerine sebebiyet verilmektense mezkûr okulun ipkasiyle mensuplarının devamı memuriyetlerine ve sadece adının «Dilsizler mektebi» ne tebdiline karar verildiği ilgililere ilânen tebliğ olunur.

Mizah: İşbu ilân, resmî üslûpla yazılmış olduğu için mecmuamız, kelime tekrarlarından ve lisan hatalarından bir gûna mesuliyet kabul etmez .

ZAVALLI NOEL BABA!

Dün idarehanemize saçı sakalı bembeyaz, hırpani kılıklı bir ihtiyar geldi. Aramızda geçen konuşmayı insaniyet namına aynen neşrediyoruz :

— Kiminle teşerrüf ediyoruz?

— Bendeniz Noel Babayım.

— Allah Allah... Hediye yüklü torbanız nerde?

— Dağıttım. Daha doğrusu zorla aldılar..

— Peki, bu haliniz ne?

— Üstümü başımı parçaladılar..

— Allah Allah... Neden?

Noel Baba içini çekti:

— Şaşkınlıktan... Çocuklara hediye dağıtmaya çıkmıştım. Tesadüfen İstanbuldan başlamış oldum ve yine tesadüfen gece on ikiden sonra yolum Beyoğluna düşmüştü!

İhtiyar fazla izahat vermedi, besbelli utanmış olacak!

ŞEKİL MESELESİ

Büyük Millet Meclisinden çıkıyorlardı. Eski Başbakanlardan Hasan Saka, Ordu milletvekillerinden Yusuf Ziyaya rastladı:

— Ne o? dedi, nihayet Trabzon limanı yapılıyormuş ha?. Acaba ne şekilde olacak?

Diye sordu. Yusuf Ziya gevrek bir cevap verdi:

— Tabii hamsi şeklinde!

ANLAYANA

MERHAMET FIRTINASI

C.H.P. nin Meclis Grupu geçenlerde fırtınalı bir toplantı yaptı. Bir bakan ağladığını söyledi. Neye ağladığını tabiî anladınız: Karadeniz havalisindeki sefalete ağlamış! Karadenizliler bu merhamet incilerini elbette gereği gibi değerlendirmesini bilecek, gelecek seçimlerde o Bakanı inşallah yine milletvekili seçeceklerdir. Efendim, sayın Bakanı hüngür hüngür ağlatan müşahede şuymuş: Karadeniz havalisinde halk, geçinmek için dağda kırda otluyormuş...

Allah Allah... Bunda acınacak ne var? Bu memleket ziraat ve hayvan memleketi değil mi? Otlamak, cümlemizin başlıca geçim vasıtamız değil mi? Kimi birbirinden otlar, kimi devlet hazinesinden, kimi de dağdan, bayırdan... Anlaşılan muhterem Meclis Grupunu alt üst eden fırtına, mevzuun otlamak olmasından ziyade, Karadenizle ilgili bulunmasından ileri geliyor. Malûm ya, karadenizin fırtınası meşhurdur!

ŞAMPİYONLUK !

Gözümüz aydın... Dünya Sağlık Teşkilâtı Türkiyeyi, Doğu Akdeniz verem merkezi yapmağa karar vermiş. Gel de, namını ebediyete kadar meşhur etmek için zemzem kuyusuna işeyen herifi hatırlama!...

İşin hazin tarafı, bir taraftan dünya güreş şampiyonları merkezi olmak, öbür taraftan da verem merkezi... Aman Allahım, sen de mi işi gücü bırakıp şu mütevazı «Mizah» mecmuasile rekabete başladın?

VEBA SALGINI

Ajansların verdiği haber dehşet... Dünyada, bilhassa Çin ve havalisinde müthiş bir veba salgını hâlâ hükmünü yürütüyormuş. Hayır, komünizmden bahsetmiyoruz. Hakiki veba...

Gerçi Çin uzak yer, ama veba bu... İcabında ışıktan da hızlı gider.

Herkesin böyle bir haberi okuyunca kimbilir nasıl tüyleri diken diken olur. Ama, ne yalan söyliyeyim, günün birinde şu vebanın bizim diyara da yolu düşer diye içimden söyleniyorum. Neden mi? Meyvanın en bol mevsiminde dahi bize yumruğumuzu Bozdoğan armutu niyetine ısırtan habisleri vebadan başka hiç bir kuvvet yere seremez de ondan...

Eşrefin Bahriye Nazırı Hasan Paşa için söylediği meşhur hicvi hatırlarsınız. Az çok değiştirip zamana uydurarak tekrarlıyorum:

Uğrarsa vebâ, râhın eğer semt-i Halice
Tebdil giyinip bir hal'e gir, ref'i nikab et...
Toptancı denen mel'unun, Allahı seversen
Al cânını, bin katle bedel bir de sevâb et!

FİLMLERDE ÖZ TÜRKÇE...

Mizah tanrısı, yahut Tanrının alaycı tarafı, en ilmî (!) ve ciddî (!) müesseselerimizin bile kanına giriyor. Hangi makamsa, yerli film prodüktörlerile dublâjcılara, filmlerde öz Türkçe kullanmaları lüzumunu ihtar (!) ve tebliğ (!) buyurmuş.

Haydi komik filmler için bu emrin faydası dokunur diyelim. Lâkin acıklı filmlerin hali neye dönecek? Manzarayı bir misalle canlandıralım. Farzedelim ki gayet kritik bir ihtiras sahnesinde Glenn Ford'la Rita, konuşuyorlar:

Glenn Ford — (Besim Atalay Türkçesiyle) Yığıl garşımdan galtak! Bilinçimin etkisel tutanahlarını başlarsam ne imgen galır ne imecen ha!

Rita Hayworth — (Baygın) Oh sevgilim, bütün kan dolaşımı mekanizmam, biyokimyasal ateşlerle sterilize oldu! Sesinin titreşimleri ortakulağımda yankılanıyor, âh, ne hydrokarbonsun sen! ilh...

SİVRİSİNEK

Salon

Çıktı !

Bu sayısında Faruk Nafiz Çamlıbel, Eşref Şefik, Sabri Esat Siyavuşgil, Selâmi İzzet Sedes, Halikarnas Balıkçısı, Leylâ Soykut, Lâle Kuşçu, S. Soykan, Sermet Sami Uysal, Ferdi Öner, Zahir Güvemli'nin makale ve röportajlarile Ali Fuat Gedik'in «Aldatılan Kocaya Niçin Güleriz?» başlıklı bir etüdünü okuyacaksınız!

SORU

İstanbul milletvekili ve Şoförler Cemiyetinin eski reisi Senihi Yürüten, müzmin sual takririni Mecliste yine tekrarlamıştı: Makam otomobilleri ne işe yarar?

Nedense bu sual, bazı müfritleri fena halde kızdırıyordu. Meclis koridorunda biri:

— Kuzum, dedi, ikide bir bu suali sorar, şu Senihi Yürüten ne istiyor acaba?

Müfrit milletvekili kestirdi attı:

— Yürütülmek!

Cilt: 7 — Sayı: 181 FİYATI 25 KURUŞ 23 Aralık 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

BAŞ KÖŞEDEN

Destre hangimizde?

Tımarhanedekilerden biri her nasılsa kaçmış, başlamış koşmağa.. Ellerine birer sopa geçiren bir kalabalık da bu zavallı kaçkını tutmak için ardından kovalamağa başlamışlar...

Bir camiin avlusunda sıkıştırılan deli, gözüne ilişen bir kapıdan içeri dalmış. Meğer daldığı kapı camiin minaresinin kapısı imiş, bir hamlede minarenin şerefesine çıkmış, aşağıdaki halka bağırmağa, tehditler savurmağa başlamış. Ahali şaşırmış, üstüne gitseler belki kendini, belki de çıkanlardan birini aşağı atar diye korkmuşlar, bekleşirlermiş. Nihayet kalabalık arasından biri çıkmış, bırakın bana ben onu şimdi indiririm. Yalnız bana bir destere verin demiş. Hemen bir destere bulup adama vermişler. Adam yukarıdaki deliye bağırmış: İn aşağı yoksa minareyi dibinden testere ile kesmeğe başlıyorum.

Sayın Fahrettin Kerim de Vilâyet sandalyasına çıktıktan sonra aşağıya tehditler savurmağa başladı. Fakat sayın üstad doktorlukta kaldıkları müddetçe şehrin bütün delilerinin akıllandığını zannediyorlarsa aldanıyorlar. Henüz aramızda testere arayanların bulunduğunu unutmasınlar.

MİZAHÇI

AKILLI

Baba dostu, kendisinden para istemeye gelen delikanlıya nasihat ediyordu:

— Bak oğlum, sana bir şey söyliyeyim mi ,senin paraya değil, asıl akla ihtiyacın var..

Delikanlı boyun büktü:

— Onu biliyorum, amca. Fakat ne yapayım ki sizde para var da onun için para istiyorum...

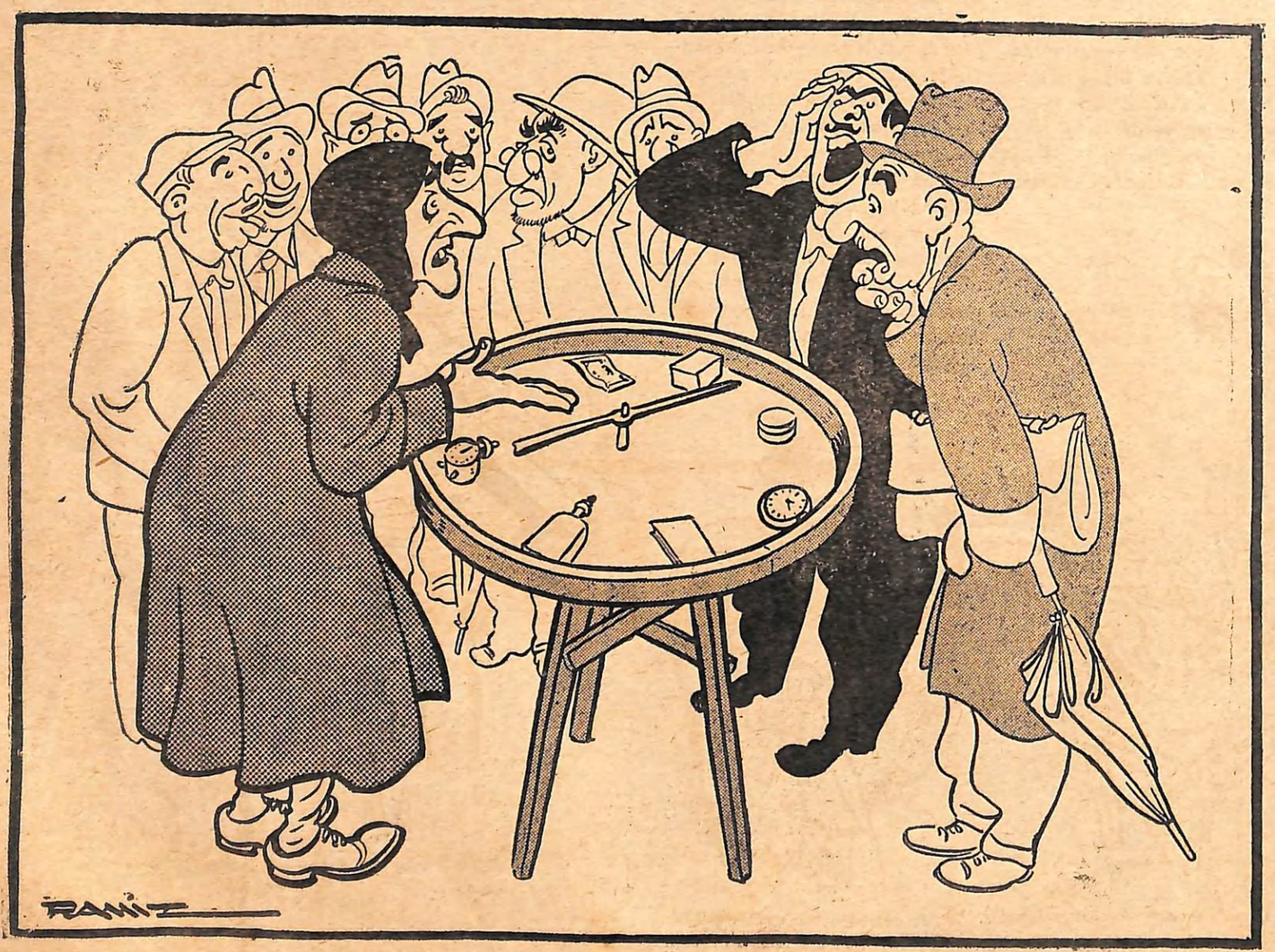

Lotaryacı — Beş kuruş koy, bir defter al.. Beş kuruş koy, on lira al.. Beş kuruş koy bir...
Kadın — Affedersin oğlum, bu hangi banka?!

Maç Devam Ediyor

FE....NER

İnönü Stadının önündeki kalabalığın ekserisini seyyar esnaf teşkil ediyor. Köfteciden tutun da manava, koz helvacıdan leblebiciye varıncaya kadar hepsi orada, giriş kapılarının yanıbaşında karargâh kurmuşlar.

Ayvacıların başı, ekmek darlığında kaldığımız günlerdeki fırınların halini andırıyor. Müşteriler kuyruk olmuşlar. Neredeyse mozalak ayvalar stadların önünde vesika ile tevzi edilecek.

İyi ki stadların önünde kavun, karpuz, bal kabağı, taş ve tuğla satılması âdet olmamış. Yoksa vaydı oyuncuların, hakemlerin haline.

★

Maçın başlamasına hayli zaman olduğu halde tribünler daha şimdiden dolmuş. Önümdeki sırada oturan iyi giyimli, ağzı pipolu iki delikanlı konuşuyorlar. Biri:

— Herifler Viyana ikincisi be, dedi. Çok tıkamasalar da matrak olmasak. Bizim takım nasıl?..

Öteki cevap verdi:

— Dün gece barda (...) ile beraberdik. Antrenörü kafese koyup tüymüş. Çok kuvvetliyiz, dedi.

— Ama Avusturyalılar çok teknikmiş, içlerinde beynelmileller varmış.

— Sen teknike filân boş ver enayi. Futbol demişler buna... Herife şöyle bir yüklenip, bir kaç tane kondun mu mesele kalmaz.

★

Maç başladı. Misafir takım muhacimleri bizim kaleye doğru tehlikeli bir hücum yapıyorlar. Bizim beklerden biri ayağındaki topu süren Avusturyalı oyuncuyu sert bir müdahale ile durdurdu. Sağımdaki, solumdaki seyirciler yerlerinden fırladılar ve bir ağızdan bağırdılar:

— Ulan andavallı gibi ne duruyorsun be... Herifi yesene ulan!.

Top taça çıktı. Yan hakem bayrak sallıyarak topu Avusturyalıya verdi. Sen misin bunu yapan! Bizim tribün yine ayaklandı. Islıklar çalınıyor, yuhalar çekiliyor, kesekâğıtlarından çıkan mozalak ayvalar aşağı savruluyordu. Bir aralık orta hakem de ayni hücuma uğradı. Adamcağızın ne soyu, ne sopu, ne de yedi batın sülâlesi kaldı.

Islıklar çalınıyor, yuhalar çekiliyor, küfürler savruluyor, mozalak ayvalar fırlatılıyor ve stadda maç devam ediyor. Haydi hayırlısı.

— Yazımı hangi dostuma ithaf edeyim diye düşünüyorum..

— Yazın, şiir mi, roman mı, hikâye mi?

— Borç mektubu!

— Bir senedir bir evrak peşindeyim, aklımı oynatacağım..

— Aklını oynatacağına biraz elini oynat!

YENİ VALİNİN SARHOŞLARA, YAYGARACILARA, CANİLERE YILDIRIM CEZASI:

Damgalı Doktor!

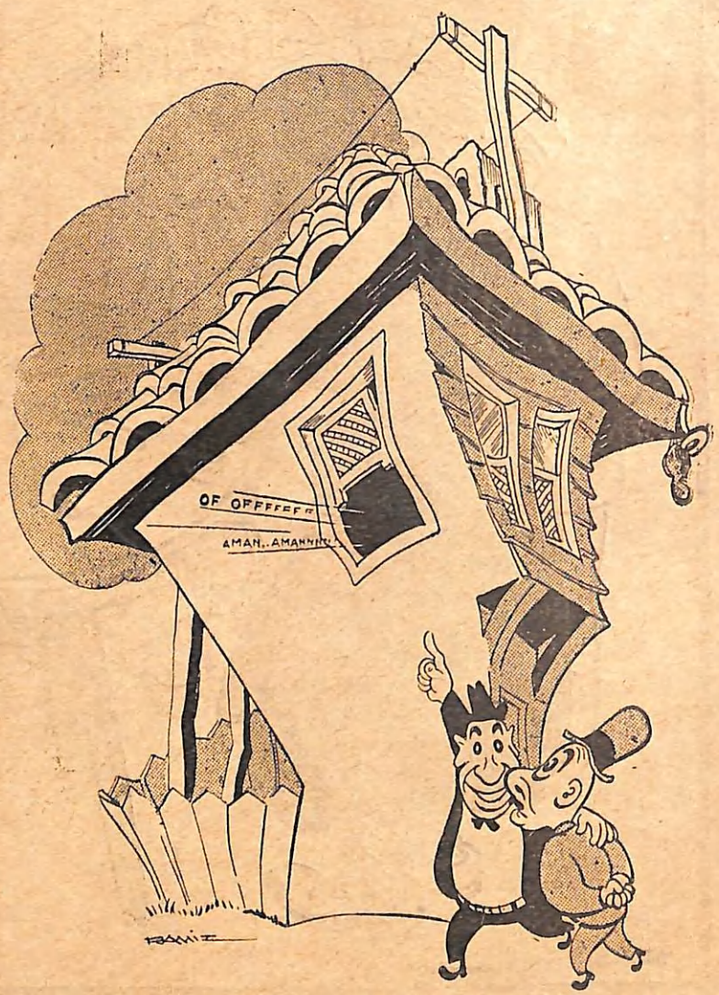

— *Radyoda çok güzel gazeller dinliyoruz, değil mi?*

— *Hele bir radyo vergileri artsın, o feryadı radyo abonelerinden dinliyeceğiz!*

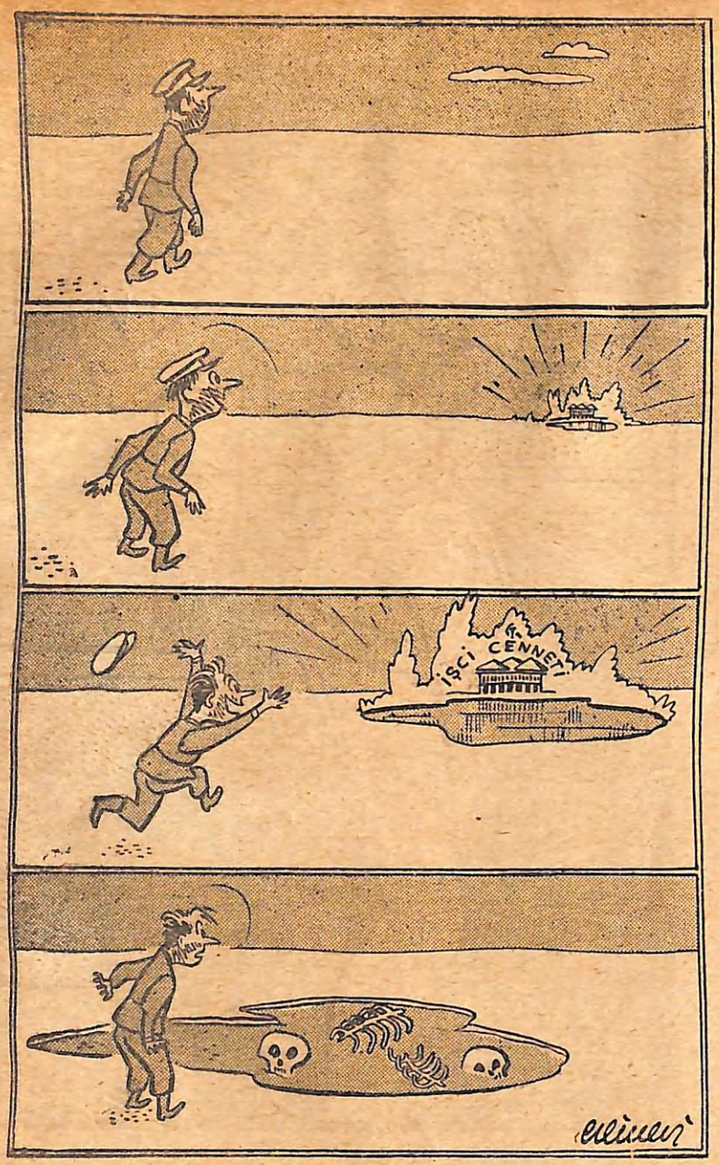

Sibiryada serap !

Betarz-ı Kudemâ

HASRETİZ

Yıllar boyunca hazret-i cânâna hasretiz
Döndük hayâle derd ile, dermâna hasretiz
Yok mâl-ü mülke meylimiz âlemde, sâde biz
Mestâne çeşme, cünbüş-i müjgâna hasretiz
Taht-ı esâretinde geçer ömrümüz gamın
Gülşensarây-ı neş'ede cevlâna hasretiz
Esbâb-ı îş-ü işreti selbetti dehr-i dûn
Pîr-i mugaana, mutrıba, rindâna hasretiz
Bâd-ı sümûm-ı kahr ile mahvoldu hep yazık
Gülzâra, bülbüle, güle, reyhâna hasretiz
Ahbâb, eğerçi çoksa da yoktur vefâlısı
Peymân-u ahdinin eri yârâna hasretiz
Kalmış bugün cihân ev! hep tîre-dillere
Beyt-i derûnu pâk olan insâna hasretiz
Çekmiş bu yerden ehl-i hamiyyet ayak bütün
Fikr-i vatanla dîdesi giryâna hasretiz
Lâyüfhemanla doldu maârif mahâfili
Sâhib-kemâle, san'at-u irfâna hasretiz
Vîrâneler görünce yanar çeşm-ü kalbimiz
Ol bülbülüz ki gülşen-i umrâna hasretiz
Ma'mûrelerdir ettiğimiz dâimâ hayâl
(Bağ-ı İrem) nümûnesi büldâna hasretiz
Âh eylesek acep değil, ey hâme, muttasıl
Çeşm-i beşûşa, çehre-i handâna hasretiz
Hayfâ, tagayyüb eylediler hep birer, birer
Hikmet-şinâs-ü nükte-ver ihvâna hasretiz
Bizler ki şehriyâr-ı serîr-i kanaâtiz
Zannetme câh-u mansıba, unvâna hasretiz
Boldur bu memlekette su, buğdaysa geldi çok
Lâkin biz âb-ı sâfa, beyaz nâna hasretiz
(Fevzi) acep kapandı mı meyhâneler bütün
Çoktandır, âh, na're-i mestâna hasretiz

ABDÜLBAKİ FEVZİ

Tek keramet

NE DERLER ?

Cânânıma beş kıt'anın en dilberi derler
Yoktur yerin üstünde onun benzeri derler
Şeytanlığı ta'lîm eder İblise dilerse
Baştan çıkarır doğrusu peygamberi derler
Erbâb-ı ticâretten alır hıncını halkın
Resmen ona vurguncu vuran müşteri derler
Her kes çalışır bir yuva kurmak hevesiyle
Celbetmek için yâr-ı cefâ-perveri derler
Nisvân-ı zaman hüccete el koydu mu derhâl
Uşşâka dönüp nâz ile soldan geri derler
Geçtikçe vapurlar kılar izhâr-ı şetâret
Bir beste olur yâra düdük sesleri derler
Andırmadadır hâli bir az Fırka-i Halkı
Eğlencesidir âlem ezelden beri derler
Ebvâb-ü makaamât ona mîrâs-ı pederdir
Vardır nice bir bendesi bir kemteri derler
Yoktur bu cihan içre Ozan şâire mesken
Dergâh-ı Hudâdır şuarânın yeri derler

AKILLI OZAN

— Ne yüksek ses, ne yüksek ses...
— He, alçakların sesini örtmek için başka çare yok!

Görünmeyen Adam anlatıyor:

Dil Kurultayında...

Ankara 21 — (Hususî surette gönderdiğimiz arkadaşımız Görünmeyen Adam telefonla bildiriyor:) Yazın. Söyliyeceklerimden belki bir şey anlamıyacaksınız ama, zarar yok. Türkçeye tercümesini ayrıca bildiririm. Şu noktayı tebarüz ettirin ki, vereceğim haberleri Anadolu Ajansı yayınlamıyacaktır.

Türk Dil Kurultayı pazartesi günündenberi oturumlarına devam ediyor. Ankaranın bütün dilbazlariyle Giritli, Selânikli, İşkodralı, Dersimli, Oflu dil mütehassısları cümleten hazır ve nazır.

Mutat merasimden, yani İstiklâl marşı ve Atatürke ihtiram sükûtundan sonra nutuklara geçildi. Profesör Doktor Saim Ali Dilemre sözü aldı:

—Sayın yurttaşlarum!

Haçan buyun, dil kurultayundayuz... Dilimizin evrensel oluşumuylan ilgili türlü problem ve denklemleri inceleyen şanlı Türk Dil Kurumu adına topunuza hoş geldun derim!

Profesör Fındıkoğlu Bay Ziyaeddin Fahri Bey (oturduğu yerden bağırarak) — Saim Bey, Saim Bey Türkçe Konuş, Türkçe...

Dilemre — Ha ben nece konuşayom da? Sen tilûnu düzeltmemişsen, ha benim ne teduğumu anlamaysan ben sağa nasıl lâf anlatırım?

Profesör Ahmet Caferoğlu — Mene bahın gardaşlar, siz buraya savvaş meydanı sandınız neddi?

Fındıkoğlu Bay Ziyaettin Fahri Bey — Biz buraya kendi öz lisanımız olan ve sizlerin Osmanlıca tâbiriyle yâdettiğiniz lisanı maderzadımızı elinizden kurtarmak için toplandık. Yâve dinleyemeyiz!

Profesör Reşit Rahmeti Arat: — Türkşede yâve diye bir kelime vardır mı? Bunıng ne dimek oldığın taşkaru çıkup lûgatnı açmadın doğruğa yakın açıklandırmak ni muhaldir!

Tahsin Banguoğlu — Rica ederim arkadaşlar, kelimelerle oynamayalım!

Muhsin Ertuğrul — Ya neyle oynayalım? Yahut neyi oynayalım? Oynamak veya oynamamak, işte asıl mesele bu...

Reis — (Çıngırağı çalar) Arkadaşlar, hatiplerin söylevleri sabotaja uğrarsa oturumu tatil zorunda kalacağım... Söz Besim Atalayın...

Besim Atalay — (Kürsüye çıkarak) Efendim şanlı kurumumuz...

Profesör Bay Ziyaettin Fahri Bey — Bıktık şu kurumunuzdan...

Besim Atalay — Biz de sizin kuruluşunuzdan illâllah didik...

Reis — Şahsiyat yok!

Besim Atalay — O ne dimek pek sayın bay başkan?

Reis — Yani kişisel dalaş!

Besim Atalay — Onu biz yapmıyoruz ki... Görüyorsunuz, biz hiç bir şey yapmıyoruz.

— Aman ne yüzsüz adam, arkamı çevirdim yine pencereden çekilmedi !

Dilemre — (Asabiyetle yerinden fırlayarak) Daha ne yapacağız? Bir şey yapmaymişüz! Demek kurumun bunca yıllık nedensel ve niçinsel çalımlamalarını inkeleysun ha?

Besim Atalay — O anlamda demedim. Arkadaşlar, kurumumuz sizlere bir dil armağan etti. Şimdi bu armağanın ince yontumuna geçerek onu ulusun sevgisine ve saygısına kıvançlı bir niteliğe ulaştırmak için toplanmış bulunuyoruz... Aramızda belki bilinç ve imgeleme bakımından bize benzemiyen yaratıklar var...

Bay Ziyaettin Fahri Bey —

— Köylüyü adım adım takip ediyoruz!

MEMURLAR GİBİ KÖYLÜ DE MAL BEYANINA TABİ TUTULURSA...

Üstte... *Başta...* *Ayakta...* *Ahırda...* *Elde...* *Toprakta !*

Ekonomi haftası

Ferdi ÖNER

Şükür yetiştiren Tanrıya. Bu yıl da «ulusal ekonomi» haftasını cümlemiz sağ salim idrak etmiş bulunuyoruz. Bu münasebetle büyükçe bir okulumuzda törenler tertiplendi, nutuklar söylendi, «ulusal ekonomimizin akılları durduran inkişafları bütün teferruatile belirtildi.

Şimdi siz diyeceksiniz ki «sanki şu dünyada ekonomi diye bir şey kalmış da, lâfını etmek, haftasını kutlamak tasası bizlere düşmüş.» Yahut da «Marşal yardımı gibi hazırlop bir ekonomi dururken üst tarafı nemize gerek...»

Fakat size şunu hatırlatmak isterim ki, bizim haftasını kutladığımız ekonomi öyle herkesin bildiği cinsten, yani kitapta yeri olan ekonomilerden değildir. Baksanıza adı üstünde, «Ulusal Ekonomi».

Zaten biz «ekonomiyi» değil, «ulusalı» kutlayoruz. Keyfimizin kâhyası yok ya, nasıl istersek öyle kutlarız.

Bu mutlu ve kutlu hafta şerefine bir anket yapmağa karar verdim ve ilk olarak da tanınmış iktisat uzmanlarından biriyle görüştüm. Kendisine şu suali sordum:

— Yerli mallar ve ulusal ekonomi haftası hakkında ne dersiniz?..

— Allah derim. Maamafih ulusal ekonomimizin kaydettiği başarılar pek mühimdir. Bu hususta ne kadar lâf edilse yeridir. Fakat bu kâfi değildir. Vatandaşları yerli malı giymeğe, yerli ürün yemeğe teşvik etmeliyiz.

— Bulamazlarsa?..

— Bu takdirde fedakârlık lâzımdır. Ulusal ekonomimizin inkişafı için çıplak gezmeli, aç oturmalıdır.

— Fakat 15 gün sonra veremle savaş haftası geliyor. O zaman ne nane yemeli?..

—Orası beni alâkadar etmez. Ben verem mütehassısı değil, iktisat uzmanıyım.

Baktım ki bizim iktisat uzmanında iş yok, yanından ayrıldım. Caddede ilerlerken dolmuş şoförü Hüseyin Çarpmaz'a tesadüf ettim ve:

— Merhaba ahbap dedim, tasarruf haftasını nasıl geçiriyorsun bakalım?..

— Kıyak geçiyor abi, dedi. Arabaya 8 kişiyi istifliyor, 10 dolmuş parası alıyorum.

— Başka?...

— Benzinden tasarruf dalgasiyle, Şişliye dolmuş yapanları makine stop etti numarasını yaparak Osmanbeyde yolcu ediyorum.

Biraz ileride semtimizin fırıncısı ile karşılaştım. Çok keyifli, pek neşeli bir hali vardı. Selâmlaştıktan sonra sordum:

— Tasarruf haftasını nasıl geçiriyorsun?..

— Ben nizamlara, usullere riayet etmesini severim. Hamurkârlara, tezgâhtarlara bu haftanın icaplarını yerine getirmeleri için şiddetli emirler verdim.

— Ne dediniz?.

— Tasarruf münasebetiyle ekmekleri 30 gram noksan çıkarmalarını, yerli malları dolayısiyle de az Kanada unu koyup, çeşniye bol miktarda kepek ilâve etmelerini bildirdim.

Fırıncıdan ayrıldıktan sonra tanınmış futbolcularımızdan birine rastladım. Sualimi şöyle cevaplandırdı:

— Tasarruf gayesiyle geçen hafta Avusturya maçına tek topla çıktık. Memlekete yabancı döviz girsin diye Avusturyalılardan ilk haftayım da 3 adet gol yedik. Top patladığı halde bir yenisini çıkarmadan, porsuyan topu tamir ettirdik. Daha ne yapalım sen söyle...

— Tüccarlar halkı soyuyorlarmış..
— Dün bir tanesi de az daha beni soyacaktı!

Yaratık senin gibi olur...

Besim Atalay — Bay Başkan, bu kişi beni horladı...

Bay Ziyaettin Fahri Bey — Asıl hırlayan sensin!

Besim Atalay — Bay başkan, bu kişi beni çoğunluk karşısında hiçe sayıyor, horlayor!

Üstad İbnülemin Mahmut Kemal İnal — (Birdenbire sıçrayarak uyanır, yanındakine) Sahi horladım mı?

Reis — (Ziyaettin Fahriye) Sizin yüzünüzden oturumu aralıyamam. Lütfen odayı bırakınız!

Bay Ziyaettin Fahri Bey — Kime? Bunlara mı ?

Besim Atalay — Bana bak, artık çok oluyorsun ha... Bir parça edilgen ol!

Bay Ziyaettin Fahri Bey — (Salona hitap ederek) Ne dediğini anlamıyorum ki.. Ya küfür ediyorsa?

Besim atalay — Etmiyorum ama, edeceğim... (Kendinden geçip fasih bir tecvit ve makamla kelimeleri sıralayarak) Seni sahai ilmin derkenarı bile olmadan ortasına yestehlemek davasına tasaddi kılan serdarı cühûl seni... Seni maskarai fühûl seni... Seni mürteci, seni sûhte...

Münakaşanın mabaadini zaptedemedim. Zira bütün salon iskemle iskemleye birbirine girdi. canımı zor kurtardım!

Görünmiyen Adam

Hikâye

UMACI

Yazan: Vir gül

Kadın: «Hadi oğlum, git bahçede oyna. Bak kuşlar sana ne ciciler getirmiş!» diye çocuğu sepetledi.

Oğlan, cicilere kavuşmak sevdasiyle koşa koşa mutfak kapısından bahçeye fırlayınca annesi de sokak kapısının ipini çekti. Kapıyı aralık bulan dostu usulca içeri girdi.

Çocuk bahçede oynayadursun, onlar da sohbete daldılar. Kadının çok anlatacakları vardı. Öyle ya! Bu kadar fedakârlık edip, bütün tehlikelere göz yumup dostunu eve aldıktan sonra kolay kolay teslim olacak değildi.

Havaların soğuduğundan, ayazların başladığından dem vurarak piyaza başladı. Kocasının ihmalinden bahsederek bir çok bakımlardan bazı şeyler dokundurdu. İçinden de «domuzdan kıl koparmak sevaptır,» diyordu.

Fakat adam da domuz mu domuzdu .

— «Alırız, yaparız, ederiz...» diye vaadler serpiştiriyor, tatlı dille, güler yüzle yılanı deliğinden çıkarmaya çalışıyordu.

Kadın bu sefer başka bahse geçti:

— «E, yılbaşı geliyor. O gece nereye gideceksin?»

— «Bilmem vallahi... Daha bir karar vermedim.»

— «Mükemmel! Madem karar vermedin, gel beraber karar verelim.»

— «Yani?»

— «Yani, beraber bir yere gidelim.»

— «Peki, kocan?»

— «O gece nöbetçi. Eskiden cuma akşamları nöbetçiydi. Geçen sene yılbaşı gecesi cuma akşamına gelince canı sıkıldı. Akıl bu ya! Nöbet gecesini değiştirdi, bir akşam sonraya aldı. Halbuki takvimin sağı, solu, hesabı, kitabı yok! Bu sene de yılbaşı gecesi cumartesi akşamına geliyor!»

Hah, hah, ha!

Bu tesadüf hanımın pek hoşuna gitmişti ama, dostunda pek sevinç alâmeti görülmüyordu. İnsan sevdiği kadınla bir gece geçirmek isterdi ama, yılbaşı gecesi değil. Böyle geceler tatlı değil, bilâkis tuzlu olur.

İçinden: «Şu enayi herifteki de akıl!» diyordu. «Ne var nöbet gecesini değiştirecek!»

Sonra yine kendi kendine: «Neyse,» dedi. «O zamana kadar daha çok vakit var. İcabına bakarız elbette.»

Asıl mesele, daireden izin koparak kaçtığı şu bir kaç saatin zevkini çıkarmaktaydı.

★

Fakat şeytan denen şu aksi mahlûk var mı, yok mu! İnsan bir türlü istediği gibi hareket edemez ki! Şeytan insanın bazan aklını karıştırır, bazan işini.

Bizim çapkının da evvelâ aklını karıştırmış, onu doğru yoldan ayırmış, güpegündüz sevgilisinin evine kadar yollamıştı. Şimdi de işini karıştırmış, kadının kocasını durup dururken dürtmüş, fabrikanın sıcacık odasından kaldırıp evine yollamıştı. Sokak kapısında anahtarın döndüğü duyulunca ikisi beraber yerlerinden fırladılar.

«Aman!» demeye zaman kalmadı, merdivenlerde ayak sesi duyuldu.

— «Gel çabuk, şuraya gir!»

Dolaba girecek adam değildi ama ,bir kere metresinin evine girmiş miydi, girmemiş miydi; başı belâya da girerdi ,kendisi odlaba da girerdi...

Çarnaçar girdi.

Burası naftalin kokusu içinde nefesi tıkanmış büyük bir çamaşır dolabı idi. Bereket versin bohçalar dolabın ancak yarısına kadar geliyordu. Dolaba giren zanpara, kapana düşen fare gibi, onların üzerine sıçradı, çıt çıkarmamaya, hattâ nefes almamaya mahkûm bir halde, dizlerini burnuna dayayarak büzüldü.

Dolabın kapısı kapanmıştı ki odanın kapısı açıldı.

— «O! Hoş geldin! Aman ne iyi! Benim de yalnızlıktan canım sıkılıyordu .Ne iyi ettin de geldin! Ne o, fabrika tatil mi?»

— «Hayır ama, canım sıkıldı, geldim.»

— «İyi ettin. Kalb kalbe karşıdır!»

Dolabdaki adam bunları duyuyor ve içinden küfürü basıyordu. Fakat, ne çare! Dolaba girmişti bir kere!

Bu sırada tekrar kapı açıldı ve çocuğun çığlığı duyuldu:

— «Baba, bana ne getirdin?»

Babası sade kendini getirmişti. Bunun üzerine yaygara koptu. Çocuk ter ter tepiniyor:

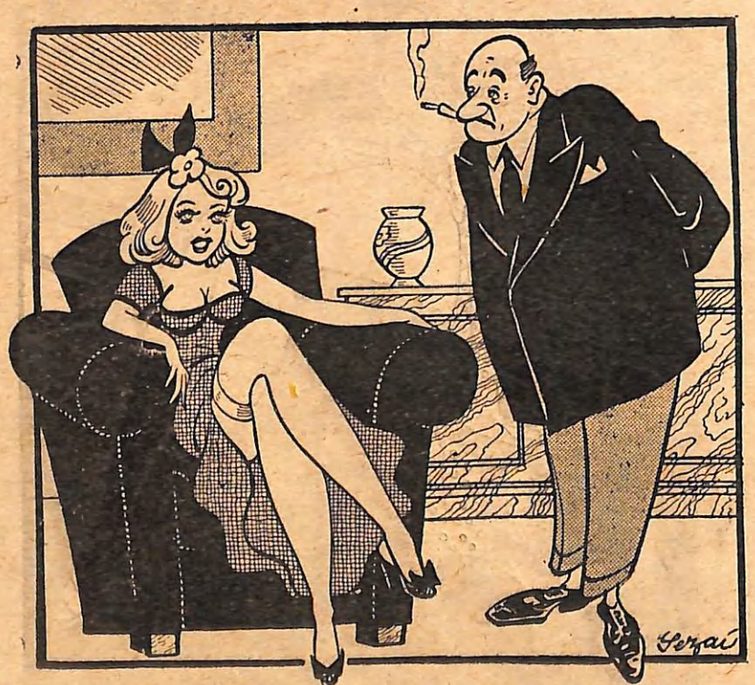

— *Komşu nişanlılar kavga etmeye başladılar, her halde ayrılacaklar...*

— *Ne münasebet! Bilâkis evleneceklerine alâmettir!*

— «İsterim de isterim!» diye bağırıyordu.

Ama, ne istiyordu? Onu kendisi de bilmiyordu.

Bir aralık «isterim de isterim» feryadiyle dolabın kapağına yapıştı. Yerinde pek enti püften duran dolap sallandı. Bohçaların üzerindeki külçe yalpa vurdu ve dolabın kapağına doğru yuvarlandı... O zaman bohçalardan birinin üzerindeki iğne battı!

Can bu, hatır-gönül tanır mı?

— «Ay!» diye bir çığlık kopardı.

Çocuk da: «Anne!» diye yaygarayı bastı.

Annesi işi gürültüye boğmak istiyordu :

— «Gel buraya, yumurcak!» diye haykırdı. «Gitme dolabın yanına! Umacı var orada! Gel, gel! Umacı seni yer sonra!»

Umacı o anda dışarı fırlayacak olsa evvelâ kimi yiyeceğini pek alâ biliyordu. Çünkü kabaetine saplanan iğne onu çılgına çevirmişti.

Dolabın içinden gelen ikinci bir ses üzerine çocuk:

— «Anne!» diye bir çığlık daha koparark kaçtı, annesinin bacakları arasına saklandı.

O zaman baba işe müdahale etmek vazifesini idrak etti.

Azametli bir tavırla ve ağır adımlarla dolaba doğru gitti. Kapıyı açtı ve karşısında «umacı» yı görünce geri geri çekilip vaziyet aldı ve:

— «Utanmıyor musun be adam!» diye suratına tükürdü. «Tuh senin kalıbına kıyafetine! Şu boya, bosa bak! Yaşına başına bakmadan, şu bacak kadar çocuğu korkutmaya kalkıyorsun ha! Yazık sana, yazık! Çık bakayım oradan dışarı! Hadi yallah! Bir daha çocuğu korkutayım deme, alimallah...»

«Umacı» dolaptan fırladığı gibi odadan kendini dışarı dar attı. Sokağa çıkınca derin bir nefes aldı.

İçeridekilerin üçü de «oh!» diye rahat bir nefes aldılar.

Bir Kurultayı Günlerinde...

Çizen : RAMİZ

— Lisan hakkında fikriniz?
— Bizi lisan değil, döviz, takas ve lisans alâkadar eder!

— Ne dil kullanıyorsunuz?
— Oğlum hangi dili kullansam para etmiyor, bizi ne dinliyen var, ne anlıyan!

— Hangi lisanla tekellüm edersiniz?
— Lisanı maderzadımızla!

— Efendi, derdini hangi dille anlatıyorsun?
— Söyletmiyorlar ki, yalnız ah, vahla anlatıyoruz!

— Hangi dilden söylersiniz valide hanım?
— A evlâdım, insanı söyletmiyorlar ki söyleyesin!

— Nece kullanıyorsun evlât?
— Büyük annemle Osmanlıca, babamla Türkçe, okulda terimce!

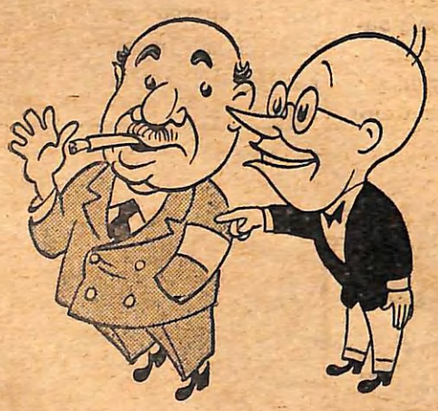

— Ne dille konuşuyorsunuz?
— Biz partide tüzük yargılarına uyarlığı kesin bir dille konuşuruz!

— Ne dille konuşursunuz?
— Yes maydir, ayspik İngliş!

— Ne dille konuşuyorsunuz?
— Aha ağzımdaki dille, gomşununki ile değül a!

Süz.. Geç!

BAŞKA KAPIYA

Muammer Karaca, bir arkadaşına dert yanıyordu:

— Bizim uşağı kovacağım artık, birader. Yaptığına tahammülüm kalmadı.

— Yok canım? Ne yapıyor?

— Daha ne yapacak! Aşçı kadınla dalga geçiyor.

— Bırak, canım, nene lâzım! İkisi ne halt ederse etsin!

Muammer çıkıştı:

— Söylemesi kolay, beyim! Beni hiç düşünmüyor musun? Aşçı ile ben dalga geçmiyeyim mi?

SÜRÜSÜNE BEREKET

Else isminde bir Alman kadın bir ilân vermiş: İyi bir Amerikalı koca ile evlenmek istiyorum! diye... Her gün gazetelerde yüzlercesi çıkan ilânlardan... Lâkin bu Else, erkek ruhunu iyi bilen bir kadın olacak ki, ilânında iki noktayı kaydetmiş: Göğsüm Jane Russel'in göğsüne, bacaklarım Betty Grable'in bacaklarına tıpa tıp benziyor, demiş... Lâhzada elli talip birden zuhur etmiş.

Doğrusu bizim Denizyolları idaresi, gemilerini tamir ettirecek bir tezgâh bulmak için bu hâdiseden faydalanmalıdır. İlânlarını şöyle tadil ederse, hiç bir güçlüğe uğramadan tamirata yüzlerce talip çıkar sanırız:

«İdaremizin bütçesi Karun'un hazinesi kadardır. Tezgâh gemileri istediği zaman teslim etmek hürriyetine sahip olacaktır. Bu şartlarla gemilerimizi tamire talip olanların, ilh...»

MİSAL

Karı-koca kızlarının evlenme bahsi üzerinde kavga ediyorlardı. Kızın babası tâlibe muarızdı:

— O herifi benim gözüm kesmedi ,diyordu. Pek hırlı bir adama benzemiyor. Kızın acelesi ne? Beklesin. Elbette doğru dürüst biri çıkar.

Kadın kızgın bir tavırla cevap verdi:

— A! Ne diye bekliyecekmiş? Ben vaktiyle doğru dürüst biri çıksın diye bekledim miydi?

IHTIYAT

Hanım yeni uşağa tenbih etmişti :

— Odama gireceğin zaman evvelâ kapıyı vuracaksın, anladın mı!

Uşak anlamıştı ama, ertesi gün kapıyı vurmadan girdi.

Hanım kızdı:

— Niye kapıyı vurmadan girdin? Soyunuk değildim ama, pekalâ olabilirdim...

Uşak sırıttı:

— Merak etmen, hanfendi, gapıyı vurmadan önce inahtar delüğünden bahıyom!

FENA HABER

Nusret Bayındır memleketi Erzincana bir kaç ay için istirahate gitmişti. Bir ay sonra geldiğini görenler hayretle sordular:

— Ne oldu? Neden kaçtın?

Nusret Bayındır anlattı:

— İlk gittiğim gün horoz öldü, üç gün horoz eti yedik. Sonra tavuk öldü, üç gün de o gitti. Ertesi hafta dana öldü, bir hafta onunla beslendik. Bir hafta sonra inek öldü, on gün onu yedik. Nihayet dün çiftliğin kâhyası öünce... tabanları yağladım!

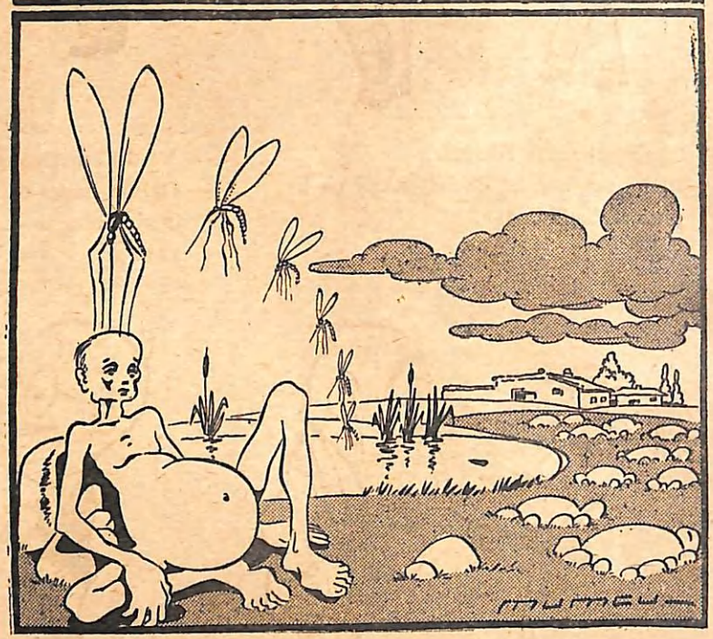

Köylerde başına devlet kuşu konanlar !

İnönü Stadı Müdürlüğünden:

Sayın seyircilerin maç esnasında heyecanlanmamaları Makamı Vilâyetçe sureti katiyede menedilmitir. Bu takdirde sayın seyircilere terkibi vilâyetçe tesbit edilmiş bulunan bir serum tatbik edilecektir. Her hangi bir yanlışlığa meydan kalmamak üzere sayın stad müdavimlerinin kendi doktorlarına daha önceden «heyecanlanmama şırıngası» yaptırmaları ve alacakları raporları giriş kapılarında alâkalı memurlara ibraz etmeleri menfaatleri icabıdır.

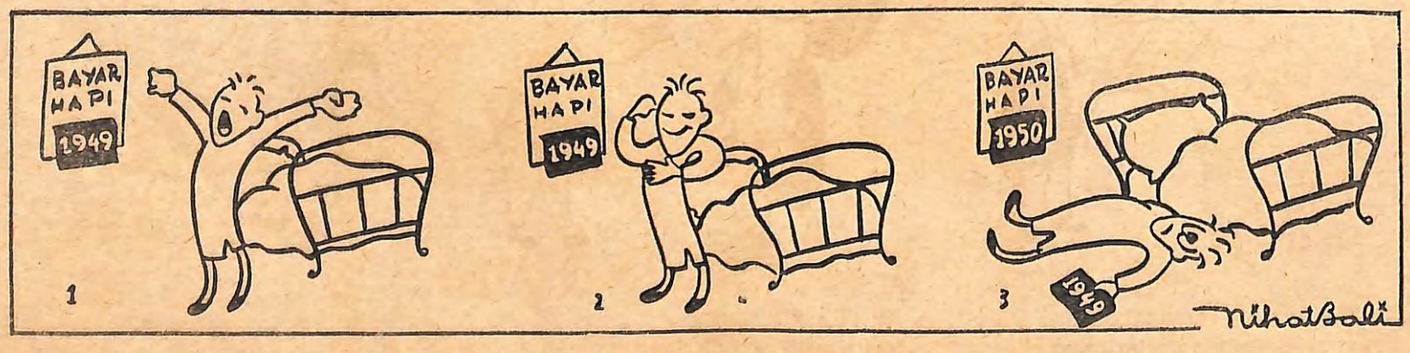

Takvimden üç yaprak

FIKRALARI

YANLIŞLIK

Bir arkadaşı kitapçı Arif Bolat'a sordu:

— Sağ elini ceketinin bir cebine atsan, bin lira bulsan. Sol elini diğer cebine atsan, orada da iki bin lira bulsan, ne yaparsın?

Arif Bolat hiç düşünmeden cevap verdi:

— Derhal ceketi sırtımdan çıkarırım. Böyle bir ceketin benim olmadığı muhakkak.

NE ŞEREF!

Kunduracı İsmail Kemal eve döndüğü zaman hizmetçiye sordu:

— Ben yokken kimse telefon etti mi?

— Etti, efendim. Fransız Büyük elçiliğinden.

— Allah Allah! Ne istiyorlarmış acaba?

— Hiç, efendim. Yanlışmış!

AYNİ YOLUN YOLCUSU

Hacı Ağa İstanbula ilk geldiği gün «otomofile» bindi, Beyoğluna çıkmak istediğini söyledi.

Taksi köprü başından Karaköye kadar bir manda arabası gibi yarım saatte geldikten sonra Voyvoda caddesinden yukarı bir koşu kopardı. Tramvayların arasından dalıp çıkıyor, bir sağa, bir sola zıplıyordu.

Hacı Ağa korktu:

— Gözünü seveyim, evlât, dedi. Biraz yavaş. Ben otomofile ilk keret biniyon.

Şoför ağzındaki sigaranın kenarından tükürür gibi cevap verdi:

— Merak etme, ağabey. Ben de ilk keret otomofil gullanıyon!

KIRBA

— Yok canım! Vah vah! Acı veriyor mu?

— Hayır, daha kötü: Mütemadiyen susayorum.

TESELLİ

Genç şair pek müteessirdi. Çünkü neşrettiği ilk şiir kitabını Nurullah Ataç şiddetle tenkit etmişti.

Şehir Tiyatrosu İdare Müdürü Daim, delikanlıyı teselli etmek ihtiyacını duydu:

— Sen ona bakma ,oğlum, dedi. Kendisinin hiç bir şey hakkında bir fikri yoktur. Başkalarından ne duyarsa onu tekrar eder.

KIRBA

Şehir Tiyatrosu gönüllülerinden Cahide Sonku, Bediaya yanıp yakılıyordu:

— Ameliyat oldum. Doktor içimde süngeri unutmuş.

Bedia acındı:

GÜLE GÜLE!

— Karım üç gündür ortada yok. Nereye gitti bilmiyorum.

— Polise haber verdin mi?

— Verir miyim hiç! Geçen sefer verdim de iki günün içinde bulup getirdiler.

ATEŞ VU SU!

Refik Halit Karay eski ile yeni arasındaki mücadelede eskinin tarafını tutar. Geçen gün şöyle diyordu:

— Eskiden evlenme, yanan bir sobanın üzerine soğuk su dolu bir kap koymaya benzerdi: Su yavaş yavaş ısınır ve kaynardı. Şimdi ise evlenme içinde ateş olmayan soğuk bir sobanın üzerine bir kap içinde kaynar su koymaya benziyor: Zamanla soğuyor.

TAKSİTLE

Adam kadının yanındaki çocuğu işaret ederek sordu:

— Maşallah, ne güzel yavru! Sizin mi?

— Henüz değil. Ebenin borcunu daha tamamiyle ödeyemedik!

KASAP Süngeri

Eceli gelenler hakkında pek meşhur bir ata sözümüz vardır. Rivayete göre Stalin'in eceli yaklaşmış! Duvar kenarları aramıyorsa bile, temizlik hareketine hız vermiş olmasından bu neticeyi çıkarıyorlar.

Her temizlik bir olmaz. Stalininki kasap usulü... Eskimiş komünist liderlerinin kelleleri üzerinden bir kasap süngeri geçiriyor, yerlerine yenilerini dikiyor.

Bu temizliğe can mı dayanır?

SESLİ Filim

Tekel depo muhasibi G. Adalı, sinemaya gitmişti. Arkasında mütemadiyen konuşan iki kadın vardı .Öyle yüksek sesle konuşuyorlardı ki filmdeki konuşmayı anlamanın imkânı yoktu.

G. Adalı nihayet dadayanamadı, döndü:

— Lûtfen! dedi. Bir kelime anlıyamıyorum.

Kadınlardan yaşlısı kaşlarını çattı:

— A! Münasebetsize bak! Anlayıp da ne yapacaksın! Ben kızımla konuşuyorum ayol. Senin üzerine elzem mi?

DENTOSİL

Diş macunlarının en mühimi ve en güzelidir.

PERİ

Yılbaşı sayışı

Sizi ne kadar Sabırsızlandırsa yeridir!

TENCERE...

Hollywood'da iki artist konuşuyordu:

— Dün seni dostunla öpüşürken gördüm.

— Haltetmişsin sen onu! Dostum değil, kocamdı.

— Yalancı! Bana yutturamazsın! Pekalâ dostundu işte! Kocanla o anda ben öpüşüyordum!

Sayı: 181

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden;
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası
İstanbul

Mizah